

Alex Smith

THRILLER

▼
TRÍ MALÁ PRASÁTKA

▼
Šéřinspektor Robert Kett

TŘI MALÁ PRASÁTKA

Copyright © 2020 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3352-1 (pdf)

Alex Smith

TŘI MALÁ PRASÁTKA

přeložila Alžběta Komrsková

VENDETA

*Pro Beki,
za planoucí přátelství.*

Prolog

STŘEDA

KDYSI NĚKDO DETEKTIVOVÍ SERŽANTOVÍ ADAMU Ridgwayovi řekl, že Londýn je jedno velké peklo.

Dnes si byl víc než kdy jindy jistý, že to je pravda.

Sjel k okraji cesty a zastavil, ale nechal motor Fordu Focusu běžet. Stěrače se míhaly sem a tam v rytmu divokého tlukotu srdce, ale ani při nejvyšší rychlosti nedokázaly dostatečně rychle stírat kapky deště. Všichni celý den prohlašovali, že se otevřela nebesa. Pokud ano, přinejmenším déšť konečně spláchne pach města. Možná že kdyby pršelo dostatečně silně, Londýn bude konečně čistý.

Spíš ne, pomyslel si.

Zamžoural do lijáku na ulici, která vypadala jako z pohádky. Za vzrostlými lípami a vysokými zdmi stál zástup honosných sídel, která odtažitě odhalovala jen špičky svých střech. Desítky komínů trčely vzhůru jako děla namířená na nepřítele v dešti. Žádný z domů neměl popisné číslo, což bylo nejen zvláštní, ale především neskutečně otravné.

Ridgway sáhl do kapsy saka a vytáhl kus papíru. Na dotek byl mastný a byl už tolikrát přehnutý, že připomínal pergamen vytažený ze středověké hrobky. Bylo na něm jen několik slov, očividně zapsaných chvějící se rukou.

Bishop 73.

„Zavedeš mě někam, nebo ne?“ zeptal se papíru.

Existovala velká šance, že odpověď zní *ne*, stejně jako u většiny dalších důkazů, které doposud objevil. Všechny stopy ho zatím vodily pouze v kruzích. Žádné ze svědectví – ne že by se snad někdo odvážil uvést víc než své jméno – nepohnulo temnotou obklopující ten zatracený případ ani o píd'. Ridgway dostal za úkol najít Billie Kettovou a muže, kteří ji unesli. Ale mohli by ho stejně tak dobře požádat, aby ukradl měsíc. Nalezení Billie bylo něco nemožného, protože ať už byla pravda jakákoliv, tohle město ji pečlivě skrývalo.

Peklo se koneckonců nerado vzdává svých tajemství.

Ale *Bishop 73* bylo to jediné, co zatím měl, a pokud by se nepokusil tu stopu prozkoumat, jak by pak mohl svému dlouholetému příteli Robbiemu Kettovi pohlédnout do očí? Slíbil mu, že mu pomůže najít jeho ženu, a přestože od toho slibu uplynulo už pět měsíců, rozhodně se nemínil v dohledné době vzdávat.

„Sedmdesát tři,“ řekl, znovu papír přeložil a vrátil do kapsy saka. „Kde jsi?“

Zařadil a pomalu se rozjel ulicí. Do auta zuřivě bušil déšť, jako by na něj zpoza vysokých plotů lidé házeli kameny. Byla to nevlídná ulice. Nepříjemná. Detektivem u Metropolitní policie byl teprve pár let, ale znal město dost dobře na to, aby chápal, které čtvrti jsou nebezpečné. Nebyla to sídliště, kde mezi sebou bojovaly místní gangy, nebyly to rohy, na kterých se prodávaly drogy. Byla to místa

jako tohle, protože ty domy byly zámky, *království*, a lidem, kteří v nich žili, všechno prošlo.

Minul kovovou bránu, přes kterou se táhlo číslo 67. Víc nepotřeboval. Projel kolem dalších dvou kolosálních domů. U dalšího zastavil a zhasl motor. Do auta se okamžitě vkradl chlad a on si protřel paže, aby se zahřál. Za bránou a clonou deště byl vidět vrcholek honosného bílého domu a zírala na něj řada osmi širokých tmavých oken. Napadlo ho, že ta okna vypadají jako oči pavouka, a přestože mu bylo dvaatřicet, při té myšlence se nekontrolovaně zachvěl jako malé dítě.

Dej se dohromady, Adame, pomyslel si. Nahlas však nepromluvil. Navzdory hukotu deště byla ulice příliš tichá, příliš prázdná.

Příliš mrtvá.

„Do hajzlu,“ vyrazil ze sebe a luskl prsty, jako by odháněl demony. „Je to jen barák.“

Otevřel dveře a vystoupil. Během několika sekund byl promočený až na kůži. Kabát měl v kufru, a tak pro něj rychle proběhl kolem auta a cestou rozstříkl jednu z kaluží. Pak se schoulil pod jedním z obrovských jehličnanů rostoucích u dva a půl metru vysoké zdi, který ho částečně ochránil před deštěm. Zvažoval, že zavolá svému šéfovi, komisaři Barrymu Bensonovi, ale Bingo – jak se mu u policie říkalo – nechtěl být vyrušován, pokud nešlo o něco konkrétního. Ridgway vytáhl telefon a místo hovoru mu jen poslal zprávu:

Jsem na Bishop Wells 73, budu Vás informovat.

Děšť se ze všech sil snažil vytrhnout mu mobil z ruky a spláchnout ho do kanálu. Displej byl tak mokrá, že se mu málem nepodařilo zprávu odeslat. Když ji konečně odeslal, vrátil telefon do kapsy.

„Tak dobře,“ řekl a odfoukl si ze rtů kapky vody. „Snad to bude stát za to.“

Na zdi byl nainstalovaný interkom s kamerou, ale Ridgway podle nefunkčních kontrol ek poznal, že je mimo provoz. Přesto svědomitě stiskl zvonek.

„Haló? Tady detektiv seržant Ridgway, Metropolitní policie. Můžete, prosím, otevřít bránu?“

Nic. Žádná odpověď, žádný statický šum. Ridgway si s povzdechem povytáhl límec a ukročil vzad. Zeď obklopující pozemek lemovaly černé kovové kudrlinky, které sice vypadaly opravdu pěkně, ale on moc dobře věděl, že jejich hlavní funkcí je pořezat každého, kdo se pokusí zeď přelézt. Brána byla nízká a hladká – na každé straně byla nainstalovaná bezpečnostní kamera poskytující dostatečnou ochranu. Ridgway zamával, přestože si byl poměrně jistý, že na druhé straně nebyl nikdo, kdo by mu zamávání oplatil.

Zachmuřeně se ohlédl na auto a zvažoval, jestli nemá prostě odjet. Pak si položil otázku, která byla v určitý moment neodvratná, přestože se jí ze všech sil snažil vyhnout.

Co by udělal Robert Kett?

Ve skutečnosti to byla otázka, kterou mu Bingo výslovně zakázal si pokládat, protože odpovědí bylo vždycky něco směšného, impulzivního a pravděpodobně ilegálního.

Ale zároveň víceméně vedla k vyřešení případu.

„Co bys udělal, Robbie?“ zeptal se. „Co bys udělal, abys našel svou ženu?“

Cokoliv, zněla odpověď. Všechno.

Bishop 73 nebylo nic moc. Informátor, který mu ten papír dal, dokonce ani neřekl, odkud ho má, či rozechvělá ruka ta písmena

a číslice zapsala. Mohlo to být jméno. Mohl to být věk. Mohlo to znamenat úplně cokoliv, nebo taky vůbec nic.

Nebo to mohla být adresa. *Tahle* adresa.

Co by udělal Robert Kett?

„Do hajzlu,“ zaklel.

Zhluboka se nadechl a rozběhl se k bráně. Vyskočil dostatečně vysoko, aby rukama dosáhl na vrchol, a nohou se zapřel o jednu z příček. Dřevo bylo tak mokré, že málem uklouzl, ale s vyjeknutím se včas chytil. Zapřel se i druhým chodidlem a nějak se mu podařilo přehodit nohu přes horní příčku. Ani seskok na druhou stranu nebyl zrovna elegantní, spíš naopak, ale podařilo se mu narovnat rovnováhu a nepřistát zadkem v kaluži velikosti Serpentinového jezírka. Dorskákal do bezpečí a otřel si dlaně o klopky ve snaze nabýt ztracený klid.

Pokud by ho z domu někdo opravdu sledoval, nejspíš se právě mohl počůrat smíchy.

Na tom však nezáleželo. Moc času mu stejně nezbývalo. Jen co to tady vyřídí, má padla, což vlastně vzhledem k pozdní hodině už nějakou dobu měl. Jen se tu porozhlédne a zamíří domů, shodí ze sebe promočený kabát a povečeří s manželkou – která ho sice vyplísí, že už je skoro sedm, ale nakonec ho stejně zaplaví polibky. Samozřejmě tam bude i jeho permanentně otravný devítiletý syn Cal, ale co, člověk nemůže mít všechno.

Ridgway se usmál a v duchu si za ta nemilá slova na Calovu adresu vynadal. Měl toho kluka rád víc než cokoliv na světě. Okamžiky, kdy ho po odbočení na příjezdovou cestu viděl čekat v okně, patřily k nejšťastnějším v jeho životě.

Opozdím se, pomyslel si a vyslal tu myšlenku napříč městem, jako by snad byl nějaký telepat. *Ale budu tam.*

Proběhl po rozlehlé cestě dlážděné cihlami až k hlavním dveřím, které vypadaly jako brána Buckinghamského paláce. Světýlka na zvonku byla zhasnutá, a tak zabušil na dveře tak silně, že ho rozbolely ruce, přestože je kvůli chladu téměř necítil.

„Policie,“ zavolal. „Otevřete.“

Dům držel jazyk za zuby, tmavé oči upřené přímo na něj. Znovu zabušil, chvíli počkal, a nakonec ukročil vzad. Dům nevypadal zrovna jako místo, kde sídlí někdo jménem Prasák. *Pokud* se tak člověk, který unesl Billie, vůbec jmenoval. Podle Robbieho byla zdrojem té informace poslední slova patologického lháře a vraha Raymonda Figga – z hlediska věrohodných informací tedy rozhodně ne první volba.

Nic jiného však neměl. Nikdo nic jiného neměl. Pokud Prasák vůbec existoval, podle všeho o něm něco věděl jen jeden jediný člověk, a ten zatím poskytl jen jméno a číslo.

Bishop 73.

Ridgway si uhladil předčasně šedivějící vlasy, jen aby mu je déšť spláchl zpátky do očí. Došel k nejbližšímu oknu a nahlédl do prázdného pokoje za ním. Podobný pohled nabídl i další okno, jen s tím rozdílem, že za sklem rostl břečtan. Dům byl opuštěný, což rozhodně nebylo nečekané – polovina z osmi nemovitostí v ulici byla prodána jako investice a zanechána hnilobě.

Teprve když odbočil za roh a vstoupil do překvapivě malé zahrady choulící se pod vzrostlými stromy, uvědomil si, že našel způsob, jak se dostat dovnitř. Podle všeho nebyl první, koho to napadlo. Dvojitě georgiánské dveře byly vypáčené a jejich úlomky ležely rozházené po pískovcové terase. Ve dveřích se zatřepotaly záclony, kterých si Ridgway při pohledu z ulice ani nevšiml.

„Haló?“ zavolal. „Je tu někdo? Policie!“

Panovalo ticho, ale bylo v něm něco zvláštního. Bylo *příliš* tiché. Téměř si dokázal představit, jak po jeho boku stojí Kett, tak jako vždycky, když spolu na něčem dělali. Téměř si dokázal představit, jak říká:

Ten dům není prázdný.

„Policie,“ zavolal Ridgway znovu, tentokrát tišeji.

Vy kročil k otevřeným dveřím a pod podrážkami mu zaskřípalo sklo. Teprve teď mu to došlo – sklo bylo venku. Někdo se vylámal *ven*. Závěs se na něj vrhl jako útočící pes a Ridgway ho odhrnul stranou, aby mohl vstoupit dovnitř.

Okamžitě si všiml, jaká je uvnitř tma. V domě panovalo mnohem větší šero, než bylo vzhledem k odkrytým oknům možné, a to i navzdory zataženému nebi a dešti. Nechápal, kam zmizelo všechno světlo – jako by ho z prostoru před ním někdo vysál. Znovu vytáhl telefon a zapnul svítilnu. Stíny však nezahnala.

„Haló?“ zavolal znovu. „Tady policie. Pokud tu někdo je, dejte o sobě vědět.“

Domem otřáslo zasténání, jako by dům odpověděl. Ridgway jen taktak nevykřikl. Na poslední chvíli si přitiskl ruku k ústům a zaúpěl si do dlaně. Domem se znovu rozlehl ten zvuk.

Je to jen vítr, ty kreténe. Zastranej vítr. Kolik ti je, devět?

Vlastně to nebylo zrovna fér, protože Calovi devět bylo a jeho syn by se teď určitě nebál. Už by se dávno řítíl chodbami, jako by celý dům byl jen dětská prolézačka.

Ridgway málem znovu zavolal, ale nakonec si to rozmyslel. Pokud by tu byl někdo, kdo by byl ochotný s ním mluvit, už by dávno odpověděl.

To *nejspíš* znamenalo, že je dům prázdný. Zcela očividně byl opuštěný, minimálně vzhledem k tomu, že uvnitř přišlo téměř

stejně silně jako venku a drahé dřevěné parkety se topily v kalužích vody. Břečtan ve druhé místnosti nebyl jediný, co uvnitř rostlo – stěny pokrývala plíseň a z odhalených stropních trámů viselo něco, co vypadalo jako kapradí. Bylo to téměř surreálné, jako by svět skončil a on si toho všiml až teď.

Zrovna došel do poloviny místnosti, když si uvědomil další věc: ten pach. Bezpochyby to byl pach plísně a domu ponechaného napospas hnilobě. Ale bylo v něm ještě něco dalšího, něco sladšího. Když prostrčil hlavu dveřmi vedoucími do široké chodby, došlo mu, co to je. Vonné tyčinky. Jeho manželka je páčila, když si dávala vanu, přestože ji vždycky prosil, ať to nedělá, jelikož se mu jejich vůně pokaždé vsákla do oblečení a přiváděla k šílenství protidrogové psy. Odkášlal si.

„Haló? Policie.“

Chodbu lemovaly čtvery dveře. Všechny, až na ty, kterými prošel, byly zavřené. Tma byla s každým dalším krokem hustší, jako by ho polykala a tlačila svým chřtánem jako had. Přestože svítlna v jeho mobilu dělala, co mohla, zdálo se, že je vyděšená stejně jako on a její světlo postupně slábne.

Jen si prohlédnu pár pokojů, řekl si a přikývl. Jen pro jistotu.

První z místností nebyl pokoj, ale komora plná krysích bobků. Druhé dveře vedly do malé prádelny. Ridgway se při pohledu na ni zamračil. Uvnitř stála úplně nová pračka, podle všeho drahý tichý model.

A právě byla uprostřed druhého pracovního cyklu.

Cože?

Nejspíš to byli squatteři. Ulice jich musela být plná, protože kdo by si nechal ujít příležitost bydlet v domě, jako je tenhle, ačkoliv se rozpadá? Squatteři byli většinou naprosto neškodní, ale

ne vždy. Zvedl telefon, aby vytočil Bingovo číslo, a okamžitě se oslepil světlem svítilny. Šéf to zvedl po dvou zazvoněních, tak jako vždycky.

„Detektive,“ řekl svým nezaměnitelným barytonem. „Dostal jsem vaši zprávu. Chcete mě tedy informovat?“

„Dům je opuštěný, ale ne úplně,“ odpověděl Ridgway, a zatímco krácel k další místnosti, pokusil se mrkáním rozehnat mžitky před očima. „Funguje elektrina a někdo tu je. Právě je zapnutá pračka. Řekl bych, že squatteři.“

„Pošlu tam tým,“ řekl Bingo. „Jen pro jistotu.“

Ridgway otevřel ústa, aby něco namítl, ale nakonec je zase zavřel. Na tom domě bylo něco, z čeho mu naskakovala husí kůže, a tak společnost nehodlal odmítnout.

„Radím vám, ať odtamtud vypadnete a počkáte na ně venku. Stopy po nějaké ilegální aktivitě?“

„Nějaké jiné než squatting?“ zeptal se Ridgway.

„Však víte, *doopravdy* nelegální,“ řekl Bingo. „Nějaké stopy po Billie Kettové? Nebo Prasákovi? Vedla vaše stopa někam?“

Ridgway zmáčkl kliku a otevřel poslední dveře. Temnota se kolem něj prohnala jako houf krys a vzápětí ho do tváře udeřila další vlna toho příšerného hnilobného zápachu. Okna musela být zakrytá závěsy nebo zatlučená, protože jimi neprocházel ani proužek světla. V místnosti panovalo naprosté ticho, dokonce i dešť jako by byl na míle daleko. Ridgway se cítil, jako by ho někdo zavřel do sarkofágu jako mumii, a už jen při té myšlence měl chuť otočit se na patě a utéct.

To ale neudělal. Byl policista. Měl na víc.

„Adame?“ ozval se z telefonu Bingo a Ridgway už podruhé málem zaječel.

„Počkejte, pane,“ odpověděl a ve svém hlase slyšel tlukot vlastního srdce. „Už mířím ven. Jen jsem se chtěl podívat...“

Zamžoural do tmy a vykročil vpřed. Podlaha pod ním zaskřípěla a on ucítil, že se nečekaně svažuje. Odtáhl si mobil od ucha a namířil svítilnu na místo, které bývalo obrovskou kuchyní, ale právě teď vypadalo spíš jako válečná zóna. Chyběla téměř celá podlaha; místnost ode zdi ke zdi plnil kráter bezedné temnoty.

Chytil se dveří a naklonil se tak daleko, jak se jen odvážil. Pračka ve vedlejší místnosti začala s kvílením odstředřovat.

„Haló?“ zavolal.

Naklonil světlo do díry pod sebou.

„Ach bože,“ hlesl, slova z něj vytryskla jako hrdelní zasténání. „Do zkurveného pekla.“

Slyšel, jak Bingo opakuje jeho jméno, ale nedokázal se přimět zvednout si telefon k uchu. Nechtěl vidět to, co viděl, ale zároveň od toho nedokázal odtrhnout pohled.

Nemohl.

Chvějící se paprsek svítilny osvětloval sklep – dřevěná podlaha, drahý koberec, ozdobná zelená tapeta. Na stole z ořechového dřeva ležely vonné tyčinky, ze kterých se ve smyčkách zvedal kouř a stoupal podél bizarních plastik na zdech. Celá scéna uhnízděná v ruinách domu vypadala nereálně. Byla příliš dokonalá, jako domeček pro panenky.

Ty tam byly také.

Na koberci uprostřed místnosti ležely tři ženy, tak blízko u sebe, že se téměř dotýkaly lokty. Každá na sobě měla elegantní červené šaty a jejich tváře zakrývalo něco, co vypadalo jako levné zvířecí masky pro děti: žirafa, lev a opice. Měly natažené nohy a ruce složené na hrudi – jako mrtvolky v rakvi.

Ale nebyly mrtvé. Rozhodně ne všechny.

Žena uprostřed totiž zírala skrz otvory lví masky přímo na Ridgwaye, a přestože byly průhledy příliš malé, její výraz byl naprosto zřetelný.

Byla hrůzou bez sebe.

„Vydržte!“ zavolal na ni Ridgway. „Do prdele, vydržte!“

Zvedl si telefon k uchu a sklep jako příliv inkoustu zalila tma.

„Všechny sem pošlete, máme tu ve sklepech tři ženy, myslím, že jsou svázané. Zvířecí masky. Bishop Wells 73. Já –“

Ridgway si náhle zřetelně uvědomil zesilující hučení pračky a také něco dalšího – možná to byl zvuk, možná nějaký pradávňý instinkt, který mu naježil chloupky na krku. Otočil se a spolu s ním i paprsek světla, který osvětlil muže stojícího uprostřed chodby. Na sobě měl pyžamové kalhoty, obézní trup měl až na kudrnaté chlupy a pot holý. Tvář mu zakrývala maska.

Prasečí maska.

„Sakra, sakra, sakra!“ vyjekl Ridgway a zalil ho chlad. „Je tady!“

„Vypadněte odtamtud,“ přikázal Bingo. „Utečte, Adame!“

Utečte kam? Za kuchyňskými dveřmi za jeho zády zela jáma a před ním stál Prasák, který zvedl ruce a vyrazil ze sebe nelidský skřek. V ruce se mu něco zalesklo, něco ostrého, ale nebyl čas to blíže zkoumat, protože se zavrčením vyrazil vpřed. Bosýma nohama bušil do podlahy a celé tělo se mu při pohybu vlnilo.

„Počkejte –“ Dál se Ridgway nedostal. Muž do něj narazil a jemu mezi žebra vklouzlo chladné horko smrti.

Nebolelo to. Vlastně skoro nic necítil, jen to, jak padá vzad, padá tvrdě, padá a padá – na to, že padal do sklepa, to trvalo moc dlouho, musel padat do samotných pekel. Pak ho zachytila zem,

ale nebyla k němu zrovna něžná. Pokusil se nadechnout, ale jeho tělo zapomnělo jak. Zdálo se, že zapomnělo úplně všechno. Nad sebou spatřil ve světle svítilny, která dopadla vedle něj, prasečí tvář, jak ho s tichým chrčením pozoruje.

Ridgwayova hlava spadla ke straně a on uviděl, jak tři ženy vstávají a ve spořádané řadě odcházejí z místnosti. První z nich otevřela dveře a zmizela v temnotě. Druhá ustoupila stranou a nechala projít tu třetí. Pak se ohlédla a on v jejích očích schovaných za maskou spatřil slzy.

Ty oči znám, pomyslel si. Jsem si jistý, že je znám.

Chvíli na něj hleděla, pak se však seshora ozvalo syknutí a i ona zmizela v temnotě.

„Adame?“ ozval se z telefonu slábnoucí hlas. „Adame?“

Ridgway zavřel oči a spatřil svou ženu, jak prostírá stůl, a svého synka sedícího u okna v obýváku a čekajícího na něj.

Opozdím se, řekl jim. Omlouvám se.

Rozhostilo se ticho a i zbytek jeho vědomí se pomalu rozplynul.

Opozdím se.

Kapitola první

STŘEDA

VĚDÍ, CO SE STALO VAŠÍ ŽENĚ.

Detektiv šéfinšpektor Kett měl pocit, jako by ho někdo praštil do žaludku, jako by ho na solár trefila demoliční koule. Naklonil se nad umyvadlo v maličké koupelně pod schodištěm a zalapal po vydýchaném vzduchu. Pohled měl zamlžený a jeho odraz v zaprášeném zrcadle byl tak rozmazaný, že vypadal jako duch.

Dýchej, přikázal si. Znovu naprázdno zalapal po dechu a sevřel umyvadlo tak silně, že div nepolámal porcelán – nebo své prsty. Dýchej, Robbie. Dýchej.

Nadechl se, tentokrát pomaleji. Pak otočil kohoutkem a nechal si na dlaně a zápěstí stéct studenou vodu. Když si opláchl tvář, konečně popadl dech a přestal se s ním točit celý svět.

Vědí, co se stalo vaší ženě.

Někdo jemně zaklepal na dveře a odkašlal si.

„Robbie?“ ozval se chrapták komisaře Colina Clarea. „V pořádku?“

„Ne!“ zaječela místo něj v odpověď Moira a zabušila pěstičkami na dveře. „Sušenky!“

Kett zavřel kohoutek a znovu se zahleděl na svůj odraz v zrcadle. Už nebyl rozmazaný, ale pořád vypadal jako fantom. Byl smrtelně bledý, a přestože mu bylo teprve dvaadváctičet, vyčerpání mu minimálně dekádu přidávalo. Poslední případ ho téměř zlomil, fyzicky i emocionálně. Jeho tvář vypadala jako tapisérie ošklivých modřin, jako by někdo dal dětem volnou ruku s barvičkami, a on měl pocit, že ho pohromadě drží jen stehy a obvazy, že stačí jediný špatný pohyb a celý se rozpadne. Všechno ho bolelo – hlava, paže, břicho. *Všechno.*

Ale ze všeho nejvíc ho bolelo srdce.

Vědí, co se stalo vaší ženě.

Od chvíle, kdy na londýnské ulici dva muži ve zvířecích maskách unesli jeho ženu, uběhlo už pět měsíců – jeden úder srdce, celá věčnost. Záběry z bezpečnostních kamer viděl asi tisíckrát, znal je z paměti; zrnité video jeho ženy mířící na schůzku s kamarádkou v Gospel Oak s Moirou v kočárku. Pak se objevila bílá dodávka, dva muži v dětských zvířecích maskách, kouřící pneumatiky. Tři vteřiny a bylo po všem; žádná Billie, jen Moirina přízračná tvář, která ječí a ječí a ječí. Prohledal každý kout města, ale vypařila se. Žádné stopy. Žádní podezřelí. Netušil, zda je vůbec naživu.

Až doteď.

„Robbie?“ zopakoval Clare. „Potřebujete něco?“

„Sušenky!“ zařvala Moira.

Kett se vnitřně obrnil a pomalu, aby dveřmi nepraštil svou dceru, otevřel. Clare, který v úzké chodbičce vypadal směšně vysoký, ukročil vzad. Jeho kyselý výraz projednou změkkl a nahradila ho téměř otcovská starostlivost. V obrovské ruce držel mobilní telefon,

který byl stále teplý z hovoru s Bingem před několika málo minutami. Kett měl pocit, jako by od toho okamžiku uběhly hodiny. Dny.

Protože se všechno změnilo.

„Onem!“ prohlásila Moira a natáhla se po něm baculatými prstíčky. Kett se sklonil a se zasténáním si ji zvedl do náruče.

„Ahoj, krásko,“ řekl a zavřel za sebou dveře toalety. „Promiň. Dám ti ty sušenky.“

Vešel do kuchyně a spatřil Alici a stojan s iPodem, ze kterého vyřvávalo video na YouTube. Krátce na něj bez zájmu pohlédla a vrátila se očima zpátky k obrazovce.

„Mám hlad,“ řekla.

„Jo, jo, všichni dostanou keksy,“ odpověděl Kett, posadil Moiru na židli a otevřel kredenc. Uvnitř byla polovina balíčku Oreo. Vyklepl si do ruky jednu sušenku a zbytek balíčku dal své nejstarší dceři. „Nechej něco i pro Evie.“

Podal sušenku Moirě a pohlédl na Clarea, který ho následoval do kuchyně.

„Mohl byste je na chvíli pohlídat?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ řekl Clare a zvedl ruce. „Ale než cokoliv uděláte, na chvíli se zastavte a promyslete si to. Bingo volal *mně*, protože nechtěl, ať uděláte nějakou hloupost.“

Kett se kolem něj beze slova protáhl a vyrazil chodbou ke vchodovým dveřím právě ve chvíli, kdy se po schodech vyřítila Evie. Tříletá holčička musela být médium, protože se rozběhla přímo do kuchyně a ječela přitom „Sušenky!“ dost hlasitě na to, aby svým hlasem roztránila okna. Následoval ji detektiv Porter, který vypadal, že má za sebou opravdu traumatický zážitek.

„To bylo to největší hovno, jaké jsem kdy viděl,“ řekl. „Jak může někdo tak malej vyprodukovat něco tak –“

„Ale no tak,“ přerušila ho Kate Savageová, která se objevila za ním. „Vždyť jsi ani nemusel nic dělat. Hele, Robbie, v posteli máš psa, nevádí to? Zavřela jsem ji do ložnice, aby neděsila Alici.“

Nevšímal si jich, jen vyšel ven na teplý večerní vzduch. Vchodové dveře se za ním s klapnutím zavřely a odřízly ho od hluku uvnitř. Chvilí tam jen stál, nechával odeznít úzkost a užíval si ticho.

Tušil, že nějakou dobu si ticha moc neužije.

Vytáhl z kapsy mobil a v duchu poděkoval pátracímu týmu, kterému se podařilo ho v domě Pollyanny Craftové najít. Už ho aspoň tučeckrát čistil, ale pořád páchl rozkladem a smrtí. Vytočil Bingovo číslo a pohledem sledoval kosa, který vzlétl ze střechy jeho auta a rozletěl se do sousedovic keřů. Kett zavřel oči a spatřil Billiinu tvář – nikdy ji neviděl tak ostře a jasně jako teď.

Telefon cvakl a Bingo vypustil dramatický povzdech, který zněl jako hurikán.

„Robbie,“ řekl. „Můj milý chlapče. Nečekal jsem, že tě uslyším tak brzo.“

„Clare byl se mnou, když jste mu volal,“ odpověděl Kett. „Řekněte mi, co víte.“

Ozvalo se dvojité bouchnutí, jak se Bingo opřel o židli a hodil si nohy na stůl. Následovalo zašustění, jak si pohladil knír. Kett měl co dělat, aby na něj nezakřičel, ať si pospíší.

„Jistě chápeš, proč jsem jako první zavolał jemu,“ řekl Bingo. „Nechci, ať mi vtrhneš na místo činu, rozhodně ne na tohle. Vlastně nechci, ať se k němu vůbec přibližuješ.“

„Prostě mi to řekni, Bingo,“ přerušil ho Kett. „Kde je?“

„Billie jsme nenašli. Je mi to líto, Robbie. Chci, ať je to od začátku jasné. Nevíme, kde je, nevíme, jestli žije. Ale myslíme si, že jsme našli místo, kde byla držena.“

„Adam, že?“ zeptal se Kett. „Jedna z jeho stop někam vedla.“
Další povzdech.

„Mám nemilé zprávy. Detektiv seržant Ridgway byl napaden. Je...“

Kett se narovnal. Na ulici se náhle ochladilo.

„Nepřežil to, Robbie. Pobodali ho.“

„Byl tam sám?“ zeptal se Kett. Zamířil k zídce a pod chodidly mu zaskřípal štěrk. Musel se opřít o studené cihly, aby se udržel na nohou.

„Bylo to jen tušení,“ řekl Bingo hlasem plným emocí. „Nevěděl, jestli z toho něco bude. Jeden z jeho zdrojů mu dal tip. *Bishop 73*. To bylo všechno. Mohlo to být jméno, šifra, mohla to být pasáž z Bible. Adam si myslel, že je to adresa, a měl pravdu. *Bishops Avenue*.“

Kett tiše zaklel.

„Jak víte, že to bylo ono?“ zeptal se. „Jak víte, že to má co dělat s Billie?“

„Protože jsem ho zrovna měl na telefonu, když...“ začal Bingo a vydal zvuk, který zněl, jako by na jedno polknutí zhltl celý burger. „Těsně předtím, než ho napadli, mi řekl, že tam jsou tři ženy, všechny v maskách a svázané.“

Bylo toho na něj moc. Měl pocit, jako by mu v lebce explodovala supernova – jasné, oslňující světlo –, ale zároveň mu byla příšerná zima. Uvědomil si, že se chvěje tak silně, až se mu mobil třese v ruce. Přitiskl si ho k uchu takovou silou, až to zabolelo, a statický šum postupně utichl dost na to, aby uslyšel Bingoův hlas.

„Neřekl mi, jestli jsou naživu, ale když se tam o sedm minut později dostala ozbrojená jednotka, nikdo tam nebyl. Dům byl prázdný. Za sedm minut tolik těl jen tak neodklidíš.“

„Pokud neodejdou po svých,“ řekl Kett a vlastní hlas mu zněl podivně dutě.

„Kdy přesně se to stalo?“ zeptal se.

„Dneska,“ řekl Bingo. „Jen něco před hodinou. Stále to zpracováváme, ale v domě je teď celý tým a budou tam i přes noc.“

„Musím tam být,“ řekl Kett.

„Dej nám trochu času, Robbie,“ namítl Bingo. „Tohle je –“

„Musím tam být.“ Každé slovo z něj vyšlo jako samostatné, výbušné zavrčení.

„Dobře,“ vzdal to Bingo. „Pak tu buď. Ale Robbie, musí to být oficiální. Nemůžeš sem vtrhnout a začít obracet město vzhůru nohama jako minule. Slyšíš mě? Žádná porušená pravidla a žádné rozmlácené obličej. Musíš nás nechat pracovat a musíš nás to nechat udělat podle pravidel.“

Zvedl se vítr a roztančil listí ležící na ulici. Kos, kterého Kett před chvílí pozoroval, tiše vzlétl, jako by tušil blížící se bouři.

„Co jim dělali?“ zeptal se Kett. „V tom domě?“

„Nevím,“ řekl Bingo. „A říkám to naprosto upřímně. Zítra se tam jedu podívat. Kingsleyová už tam je, přebírá to po Adamovi, teď když... když zemřel.“

Kett měl hlavu tak plnou Billie, že na něj teprve teď začaly doléhat zprávy o Ridgwayovi. Nebyli partáci moc dlouho, ale byl to dobrý chlap, dobrý policista. Jeho ztráta téměř fyzicky bolela, jako by to byl Kett, koho pobodali.

„Do hajzlu,“ zaklel. „Adam. Ví to Zara? A co Cal? Je mu teprve devět, Bingo.“

„Zrovna se tam chystám,“ řekl Bingo. „Bude lepší, když to uslyší ode mě.“

„Do hajzlu,“ zopakoval Kett.

Je to moje chyba, chtělo se mu říct. Kdyby nebylo mě, nikdy by tam nešel.

Ale to nebyla pravda. Nic z toho nebyla Kettova chyba. Mohl za to *on*.

Prasák.

„Byl to náš člověk?“ zeptal se Kett a posadil se na zídku. „Kdo to je?“

„Nevíme,“ odpověděl Bingo. „Čekáme na forenzní. Ale vypadá to, že to byl on, ano. Průzkumný tým tam našel masky, které odpovídají záběrům z kamer. Jsem si téměř jistý, že to byl Prasák, ať už to je kdokoliv.“

Tentokrát neucítil smutek ani paniku, jen zdrcující vztek. Propaloval se celou jeho bytostí.

„To neznamená, že ho najdeme,“ řekl Bingo. „Tohle nemusí změnit vůbec nic a já chci, ať to zvážíš dřív, než se rozhodneš. To, že tu budeš, ničemu nepomůže.“

„Uvidíme se zítra,“ řekl Kett. Bingo se nadechl k námitce, ale Kett hovor ukončil, otevřel mapy Google a natukal adresu *Bishops Avenue 73, Londýn*.

Vzápětí ho spatřil, obrovský bílý dům schovaný za vysokými zdmi a stromy. Sídlo, pevnost.

Vězení.

Drželi tam Billie? Je to místo, kam ji ti zamaskovaní muži odvezli poté, co ji odtáhli do té dodávky? Byla tam ještě dnes, jen před pár *hodinami*? Otázky se valily jedna za druhou, plné

provinilosti. Proč o tom domě nic nevěděl? Proč ho neprohledal on, ale Adam?

Něco plesklo o okno obývacího pokoje. Kett vzhlédl a spatřil Evie, která ke sklu tiskla tváře a šklebila se. Pak si všiml Moiríny hlavy a uslyšel její pláč, jak se snažila vyškrábat za svou sestrou. Zamával na ně, ale usmát se nedokázal.

Naposled pohlédl na Bishops Avenue, schoval mobil do kapsy a vrátil se dovnitř. Překvapilo ho, že na něj v malém obývacím pokoji všichni čekají – Clare stál u krbu, Savageová seděla spolu s Alicí na gauči a Porter pomáhal Moirě vyšplhat na okenní parapet, o který se opíral.

„Tata!“ zasmála se jeho nejmladší dcera a zabušila na sklo. „Kuk!“

Nikdo nic neříkal. Ani nemuseli. Jen na něj hleděli a moc dobře věděli, co se jim chystá říct.

„Musím jet do Londýna,“ řekl potichu. „Musím tam být.“

Clare přikývl a poškrábal se v zarostlém uchu.

„Chápu to, Robbie. Ale nejste ve stavu, abyste se mohl pustit do dalšího případu. Ten poslední si z vás pěkně ukousl, *doslova*.“

„Nemám na výběr,“ řekl a podvědomě se chytil za paži. Pod prsty ucítil obvazy a bolest uhnížděnou pod nimi.

A bylo to tak, nebo snad ne? Neměl na výběr. Podíval se na zamračenou Alici. Jako by mu to slovo vyčetla z myšlenek.

„Máma?“ zeptala se.

Ne, neměl na výběr.

„Kryju ti záda,“ řekl Porter.

„Já taky,“ přitakala Savageová.

Clare se bezvýrazně zasmál.

„Jakkoliv vznešené jsou vaše záměry,“ prohlásil a znovu se zakabonil, „máte zakázáno jet z jakéhokoliv důvodu do Londýna. Portere, děláte na případu Carnegieho.“

Porter otráveně zabrblal.

„A Savageová, vy jste ve službě, a navíc se musíte připravovat na zkoušky. Je mi líto, Kette, ale jste na to sám.“

Na tom nezáleželo. Ať už bude muset udělat cokoliv, ukončí to.

„Jedeme do Londýna?“ zeptala se Alice.

„Londýn?“ řekla Evie a velké modré oči jí naplnila nejistota. „Zpátky domů? Mně se líbí tady.“

„Nebude to napařad,“ řekl. „Jen na pár dní. Nevadí to?“

Žádná z dívek mu neodpověděla a on jim to neměl za zlé. Jen před pár týdny je vykořenil z jejich starého domova, starých životů, a dotáhl je do Norwiche. Sotva si začaly zvykat, přišel s příslibem návratu k hrůze a bolesti. Ale co jiného mohl dělat? Neznal tady nikoho, kdo by se o ně mohl postarat.

„Zavolám Hirovi,“ řekl. „Zjistím, jestli má čas.“

Jen co to dořekl, Evie a Alice zajásaly. Evie seskočila z parapetu a radostně se vrhla na svou starší sestru. Moira se pokusila Porterovi vykroutit z náruče, div nespadla na zem. Položil ji na podlahu a ona se dokolébala za svými sestrami.

„Myslíte, že je to dobrý nápad?“ zeptala se Savageová.

Kett přikývl. Holky byly jeho rodina, ale jeho rodina nebyla posledních pět měsíců úplná. Musel to spravit. Musel najít způsob, jak ji zahojit.

„Ano,“ řekl. „Slíbil jsem, že ji najdu. Slíbil jsem, že ji přivedu domů. Řekl jsem, že půjdu do pekla a zpátky, pokud to bude potřeba, Kate.“

Pomyslel na dům na Bishops Avenue. Na masky, na Adama, svého starého přítele, a toho mizeru, který ho zabil – Prasáka.

Řekl jsem, že půjdu do pekla a zpátky.

Něco mu napovídalo, že přesně to ho čeká.

Kapitola druhá

ČTVRTEK

MĚL POCIT, JAKO BY SE PONOŘIL DO DLOUHO zapomenutého snu. Nic nepůsobilo reálně, všechno bylo tlumené, hutné jako melasa – a pod povrchem probublával příslib noční můry.

Kett odbočil s pravěkým volvem do své staré ulice a okamžitě ho oslnilo sluneční světlo stékající po střeších domů. Sklopil stínítko a zamrkal, aby rozehnal mžitky, které mu slunce vypálilo do očí. Pomalu projel slepou ulicí a vjel na štěrkovou příjezdovou cestu, která vedla k jejich třípokojovému dvojdomku, uhnížděnému pod obloukem železničního mostu. Cesta byla blaženě tichá, protože děti usnuly v okamžiku, kdy sjel na dálnici – nejspíš to mělo co do činění s faktem, že je vytáhl z postele v pět ráno. Teď se blížila osmá a ulicí se rozléhalo ne zrovna tiché bouchání dveří, řev startujících motorů a smích sousedů mířících do práce nebo do školy.

Chtěl nechat běžet motor, aby se holky neprobudily, ale ani za denního světla a obklopený sousedy nevěřil, že zůstanou v bezpečí. Pomalu otočil klíčem a auto utichlo. Co nejtíšeji otevřel dveře. Hlasitě zaskřípaly panty, ale ze zadních sedadel se neozvalo ani